

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2020 r.
sprawy **E. P.** ,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w B. ,
z dnia 23 lipca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. ,
z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt IX K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. z Kancelarii Adwokackiej w B. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić E. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

E. P. , wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt IX K (...), został uznany za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn została mu wymierzona kara 10 miesięcy

pozbawienia wolności. Zobowiązano także oskarżonego, na mocy art. 46 § 1 k.k. do częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu oraz kosztów sądowych.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

„1. błąd w ustaleniach faktycznych, iż oskarżony:

1. dopuścił się zarzucanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy T. W. na rozprawie nie rozpoznał oskarżonego jako osoby, z którą rzekomo miała podróżować do placówki G. S.A. w P. i popełnić zarzucany oskarżonemu czyn;
2. przyjął korzyść majątkową, w sytuacji gdy z depozycji samego oskarżonego wynika, że nie tylko nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, ale również nie przyjął żadnej korzyści majątkowej;

2. naruszenie przepisów postępowania mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a to:

1. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie oceny niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w zakresie osiągnięcia korzyści majątkowej przez oskarżonego, w sytuacji gdy T. W. twierdzi, że przekazał oskarżonemu pieniądze otrzymane w banku, tymczasem z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) wynika, że pieniądze zostały przekazane na wskazany w umowie rachunek bankowy, a co za tym idzie za niemożliwe należy uznać przekazanie tych pieniędzy E. P. po opuszczeniu placówki finansowej przez T. W. , co twierdzi T. W. ,
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. przez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny i bezkrytyczny, w szczególności uznanie za wiarygodne zeznania T. W. , który nie tylko nie potrafił przywołać okoliczności zawarcia umowy kredytu nr (...) korespondujących z procedurą zawarcia umowy wskazaną przez świadka M. G. , wskazać z kim jechał samochodem do placówki w P., wskazać w jakiej miejscowości znajdowała się placówka banku, rozpoznać „na żywo”

oskarżonego jako osoby, której przekazała pieniądze i z którą miał rzekomo spędzić kilka godzin w jednym samochodzie i popełnić przestępstwo, przy jednoczesnej odmowie przyjęcia depozycji oskarżonego za wiarygodnych, w sytuacji gdy wyjaśnił, że nie miał podstaw do nie przyznania się do popełnienia czynu na szkodę G. S.A., w sytuacji gdy przyznał się i poddał dobrowolnie odpowiedzialności karnej za inne 41 czynów”.

Obrońca podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 23 lipca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego E. P., który zaskarżając wyrok w części w jakiej został utrzymany w mocy wyrok Sądu I instancji, zarzucił:

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a to:

1. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Okręgowy w B. w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości tj. ewentualnego osiągnięcia korzyści majątkowej przez oskarżonego, w sytuacji gdy T. W. twierdzi, że przekazał oskarżonemu pieniądze otrzymane w banku, tymczasem z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) wynika, że pieniądze zostały przekazane na wskazany w umowie rachunek bankowy, a co za tym idzie za niemożliwe należy uznać przekazanie tych pieniędzy E. P. po opuszczeniu placówki finansowej przez T. W. , co twierdzi T. W. ,
- b. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Okręgowy w B. w sposób rzeczowy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji oraz nienależyte uznanie przedmiotowych zarzutów i wniosków apelacji jako niezasadnych, dotyczących rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny i

bezkrytyczny, w szczególności poprzez uznanie za Sądem I instancji za wiarygodnych zeznań T. W., który nie tylko nie potrafił:

1. przywołać okoliczności zawarcia umowy kredytu nr (...) korespondujących z procedurą zawarcia umowy wskazaną przez świadka M. G. ,
2. wskazać z kim jechał samochodem do placówki w P. ,
3. wskazać w jakiej miejscowości znajdowała się placówka banku,
4. rozpoznać „na żywo” oskarżonego jako osoby, której przekazała pieniądze i z którą miał rzekomo spędzić kilka godzin w jednym samochodzie i popełnić przestępstwo,

przy jednoczesnej odmowie przyjęcia depozycji oskarżonego za wiarygodnych, w sytuacji gdy wyjaśnił, że nie miał podstaw do nie przyznania się do popełnienia wyłącznie czynu na szkodę G. S.A., w sytuacji gdy przyznał się i poddał dobrowolnie odpowiedzialności karnej za inne 41 innych zarzucanych czynów, w konsekwencji powyższego naruszenie tych przepisów doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia, w szczególności, że oskarżony.

1. dopuścił się zarzucanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy T. W. na rozprawie nie rozpoznał oskarżonego jako osoby, z którą rzekomo miał podróżować do placówki G. S.A. w P.;
2. popełnić zarzucany oskarżonemu czyn;
3. przyjął korzyść majątkową, w sytuacji gdy z depozycji samego oskarżonego wynika, że nie tylko nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, ale również nie przyjął żadnej korzyści majątkowej, co potwierdzają również zeznania P. N.”.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B. .

Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego E. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku nie rozważył w sposób rzeczowy oraz nienależycie uznał jako niezasadne wnioski i zarzuty wskazane w apelacji obrońcy oskarżonego, dopuszczając się w ten sposób naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., powiązanych z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy podzielił ocenę dowodów i ustalenie będące udziałem Sądu I instancji wskazując, że dokonane w tej sprawie ustalenia słusznie zostały oparte nie tyle na wyjaśnieniach oskarżonego E. P., co na zeznaniach świadka T. W. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w trakcie których szczegółowo opisał przebieg zdarzenia i rozpoznał na tablicy poglądowej wizerunek oskarżonego, od którego też otrzymał podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu u J. K.. Zeznania tego świadka zostały zweryfikowane zarówno zeznaniami świadków J. K. jak i P. N., które zostały ocenione z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Okręgowy rozważył wszystkie zarzuty zarówno błędu w ustaleniach faktycznych jak i obrazy poszczególnych przepisów postępowania i w sposób wyczerpujący do nich się ustosunkował. Podkreślić należy, że Sądy rozpoznające w sprawie nie wskazywały, aby powzięły jakiekolwiek wątpliwości, które winny być rozpoznawane w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k., natomiast odnosząc się do twierdzeń obrony o okolicznościach przekazania pieniędzy oskarżonemu przez świadka T. W., które zdaniem obrony winny być postrzegane jako występujące w sprawie wątpliwości, Sąd odwoławczy wskazał, że ustalenia w tym zakresie wynikają bezpośrednio z zeznań tego świadka, które zostały ocenione zgodnie z art. 7 k.p.k. i uznane za wiarygodne. Sąd ten zauważył również, że pieniądze mogły zostać pobrane z konta w gotówce i po opuszczeniu banku przekazane oskarżonemu, te ustalenia nie zostały podważone w trakcie postępowania sądowego.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie

kasacji oraz zwolnił skazanego E. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.